

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě ze dne 18. 4. 2012, o námitce podjatosti soudců senátu 5 A Městského soudu v Praze vznesené žalobcem,

t a k t o :

Soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Eva Pechová, Mgr. Alena Krýlová a Mgr. Michaela Bejčková **n e j s o u v y l o u č e n y** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 137/2013.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 18. 4. 2012 u Krajského soudu v Brně domáhal, aby soud určil, že pokyn Ministerstva spravedlnosti čj. 58/2009-OD-Org. i následný měnící pokyn Ministerstva spravedlnosti 145/11-OD-ST, je v naprostém nesouladu s právním řádem České republiky.

[2] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 6. 6. 2012, čj. 30 A 46/2012 - 19, věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Žaloba je u městského soudu vedena pod spisovnou značkou 5 A 137/2013.

[3] Žalobce podáním ze dne 3. 9. 2013 vznesl námitku podjatosti všech soudců 5 A správního senátu Městského soudu v Praze. Soudci uvedeného senátu žalobce svévolně uvádějí v právní omyl, neboť soustavně neidentifikují žaloby ve vydaných výzvách s tím, že *„takovou pitomost si dovoluje jenom tento senát (...). Nejde o pitomost, nýbrž právě o svévoli, poněvadž si toho při svém vzdělání musí být vědomi.“* Zařazení i kariéra soudců je podle žalobce odvislá od státní správy soudu, jehož vrcholným orgánem je Ministerstvo spravedlnosti. Soudci daného senátu *„osočují“* žalobce, že mu jde o spor pro spor či o další trofej v podobě judikátu a *„vysmívají“* se mu. Žalobce ve svém podání uzavřel, že *„kdoví, zda je předmětná žaloba vůbec návrhem na ochranu před zásahem Ministerstva spravedlnosti“*.

[4] K námitce podjatosti se vyjádřily soudkyně senátu 5 A Městského soudu v Praze JUDr. Eva Pechová, Mgr. Alena Krýlová a Mgr. Michaela Bejčková. Dotčené soudkyně shodně uvedly, že nemají žádný vztah k projednávané věci ani k účastníkům řízení či jejich

zástupců a nejsou si vědomy jiných okolností, které by mohly vyvolat pochybnosti o jejich nepodjatosti.

[5] Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[6] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.

[7] Rozhodování o věci nestranným a nezávislým soudcem je jedním z pilířů práva na spravedlivý proces. Kategorie nestrannosti soudce má subjektivní a objektivní rovinu. Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednáváné věci. Při posuzování námítky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezájatosti soudce v konkrétním případě. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat.

[8] Soudkyně senátu 5 A městského soudu se nepovažují v předmětné věci za podjaté. Žalobce odůvodnil námitku podjatosti výhradami k procesnímu postupu soudu. Ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. však výslovně uvádí, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Pro závěr o podjatosti soudců není dostačující obecné a subjektivní přesvědčení navrhovatele. Na základě obsahu vznesené námítky nelze žalobci přisvědčit, že by vůči němu byly uplatňovány jakékoli nestandardní postupy, které by nasvědčovaly porušení povinnosti nestranného a nezaujatého soudního řízení. Soudci jsou na základě čl. 82 odst. 1 Ústavy České republiky při výkonu své funkce nezávislí. Jejich nestrannost nesmí nikdo ohrožovat. K pochybnostem o nezaujatosti soudců proto nemůže vést ani obecné tvrzení žalobce, že soudci jsou profesně závislí na žalovaném. Na posouzení této věci pak nemá vliv pochybnost žalobce, zda se svou žalobou vůbec domáhá ochrany před zásahem žalovaného.

[9] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro vyloučení jmenovaných soudkyň Městského soudu v Praze z projednávání a rozhodování o žalobě žalobce ze dne 18. 4. 2012, rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. září 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu